

ud over kanten og dermed komme over på kontanthjælpen; der er det jo, som om tingene her hænger sammen, og når de ting kolliderer, får vi nogle tilfælde, hvor en sådan person på grund af sygdom uforskyldt ryger ud over kanten, kommer i en situation, hvor man rent faktisk ikke får mere end godt og vel 500 kr. om måneden, og det er jo sådan lige lidt nok, kan man sige, og det er i virkeligheden jo heller ikke særlig tilfredsstillende.

Så vi synes, der er nogle ting her, der ikke helt hænger sammen, og det er noget af det, vi gerne vil have belyst under udvalgsbehandlingen.

Noget andet, vi også gerne vil have kigget på, er forslagens bestemmelser om mulighed for fradrag i næste måneds kontanthjælp for personer, der uden rimelig grund udebliver fra et beskæftigelsesfremmende tilbud. Vi er helt enige i, at dette skal ske, og vi har jo netop i sidste folketingssamling haft alle eksemplerne på, at det ikke kunne lade sig gøre. Nogle kommuner gjorde det så alligevel, og så slog man dem oven i hovedet og sagde, at det måtte de ikke gøre. Nu går vi så ind og ændrer lovgivningen, således at man kan lave det her fradrag, og det synes vi er tilfredsstillende og positivt.

Det, vi også kan se, er, at man så går ind og siger, at der skal være rimelighed i tingene, så man kan højst trække 20 pct. fra den månedlige hjælp, og det er nok også fair nok; der skal jo være et eller andet tilbage, kan man sige.

Men det, vi ikke helt forstår, er den passus, der omhandler udeblivelse af kontanthjælpsmodtageren eller dennes ægtefælle. Spørgsmålet er, hvordan det skal forstås. Betyder det så, at hvis begge er kontanthjælpsmodtagere, og den ene udebliver, så kan man trække 20 pct. hos begge og dermed egentlig 40 pct., eller hvordan skal den passus forstås?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Jeg synes også, hr. Tom Behnkes indlæg understreger, at dette er et historisk øjeblik. Hvis man skulle sammenfatte hr. Tom Behnkes tale i en overskrift, så skulle det være »Pas nu på ikke at stramme bistanstloven alt for hårdt«, sagde man fra Fremskridtspartiet til Socialdemokratiet.

Jeg synes, det viser noget om, hvor vi er endt henne i den her diskussion. Der, hvor Fremskridtspartiets og SF's verdensopfattelse bl.a. adskiller sig, er dér, hvor hr. Tom Behnke fremdrog et eksempel inden for det, han kaldte det

uforskyldte område, nemlig sygdom. Og dermed kan man vel slutte lidt modsat, at for Fremskridtspartiet er der en række andre forhold, der gør, at man ender på bistansthjælp, der er selvforskyldte.

Jeg vil da spørge hr. Tom Behnke: Opfatter Fremskridtspartiet det, at unge, der ikke er kommet i gang på arbejdsmarkedet, fordi der ikke er plads til dem, eller i uddannelsesstilbud, fordi der ikke er plads til dem, som selvforskyldt, og at de derfor – i modsætning til dem, der er ramt af sygdom, som specielt blev fremhævet af hr. Tom Behnke – ikke skulle have samme behandling?

Jeg vil godt have et svar.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Nej, så nemt kan man ikke konkludere. Men det, der er sagen, er, at sygdom er der ikke nogen der er herre over. Hverken Folketinget eller andre.

Men det, som Folketinget kan være herre over, er, hvorvidt unge mennesker har en mulighed for at få et arbejde, når de er færdige med deres uddannelse. Folketinget har også indflydelse på, om unge mennesker kan få sig en uddannelse, når de er færdige med grundskolen osv.

Det er det, Folketinget har indflydelse på.

Det er Folketinget, der ved sin lovgivning har bestemt, at vi i Danmark skal have 350.000 arbejdsløse. Det har Folketinget bestemt, at sådan skal det være i Danmark. Den beslutning kan man omgøre.

Nu ved jeg godt, at dette er meget firkantet sagt, men det er det, det handler om.

Folketinget har bestemt, vi skal have så og så mange arbejdsløse, og det har vi så. Så kan Folketinget beslutte med sig selv, at vi ikke vil have så mange arbejdsløse; så kan man ændre lovgivningen, og så forsvinder de arbejdsløse. Men indtil da har vi dem, og så er det politikerskabt arbejdsløshed, men sygdom er vi ikke herre over hverken her i Folketinget, eller når det gælder private personer.

Dorit Myltoft (RV):

I dagspressen bliver der fra tid til anden bragt eksempler på, at mennesker tilsyneladende kan få udbetalt så store kontanthjælpsbeløb, at det ved første øjekast ligner misbrug af et godt socialt sikkerhedsnet.

Det er nødvendigt i et demokratisk samfund at have en vågen presse, men samtidig skal det